

Sygnatura akt: XI GC 583/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Angelika Sykut

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2019 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. I.**

przeciwko **Fabryka (...) spółka akcyjna w B.**

o wydanie

I. odrzuca pozew w zakresie żądania zwolnienia rachunków bankowych powódki;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. odstępuje od obciążania powódki kosztami procesu.

Sygnatura akt: XI GC 583/19

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

W dniu 30 marca 2019 roku powódka K. I. wniosła pozew przeciwko pozwanej Fabryce (...) spółce akcyjnej z siedzibą w B. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - wyroku Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 27 listopada 1996 roku (sygn. akt V GC 1360/96), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu oraz o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie P. Z. pod sygn. akt Gkm 15/19. Ewentualnie wniosła o zwolnienie zajętych w toku postępowania jej rachunków bankowych.

W uzasadnieniu podała, że wskazanym wyżej wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził od jej męża P. I. na rzecz Fabryki (...) spółki akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 6909,29 zł z odsetkami od kwot i dat określonych w wyroku, a ponadto zasądził kwotę 1055,80 zł tytułem kosztów procesu. Wyrok został zaopatrzony w klauzulę wykonalności przeciwko powódce jako małżonce dłużnika z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową. Wskazała, że Komornik Sądowy P. Z. wszczął na jej podstawie egzekucję z rachunków bankowych powódki, pomimo zawartej umowy o wyłączenie małżeńskiej wspólności majątkowej. Ponadto, wskazała swój znaczny stopień przyczynienia się do powstania majątku wspólnego, akcentując jednocześnie, że mąż nie zajmował się domem, ani nie wspomagał w wychowaniu dzieci. Co więcej, powódka nie miała świadomości o skali prowadzonej przez P. I. działalności gospodarczej, z zobowiązań wobec której wszczynane były poszczególne postępowania egzekucyjne, ani nie osiągała z niej żadnych korzyści. Jak wskazuje powódka wyrok z 27 listopada 1996 roku opatrzony został klauzulą

wykonalności po upływie 14 lat, a w ocenie powódki w chwili jej nadawania roszczenie było przedawnione - zgodnie z upływem dziesięcioletniego terminu przedawnienia, ponadto nie zaistniały żadne okoliczności uzasadniające przerwanie biegu przedawnienia.

Pozwana podniosła, że aktualnie egzekucja w sprawie pod sygn. akt Gkm 15/19 prowadzona jest na podstawie tytułu wykonawczego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 4 października 2010 roku, który jest prawidłowy, ale z uwagi na nieprzerwany bieg terminu przedawnienia – nie podlega wykonaniu.

Postanowieniem z dnia 15 maja 2019 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie udzielił zabezpieczenia roszczenia zgodnie z wnioskiem powódki.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu. Pozwana stwierdziła, że opisany w pozwie wyrok Sądu Rejonowego został zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 29 stycznia 1997 roku. Podniosła również, że już po nadaniu klauzuli przeciwko małżonce, wierzyciel uzyskał drugi tytuł wykonawczy, który obejmował zarówno wyrok Sądu Rejonowego w Opolu jak i postanowienie. Oba orzeczenia były objęte klauzulą nadaną w dniu 4 października 2010 roku, a przedmiotowy wyrok ponadto objęty był klauzulą nadaną w dniu 29 stycznia 1997 roku. Argumentowała przerwanie biegu przedawnienia, wskazywała na rozpoznanie podnoszonych argumentów w postępowaniu zażaleniowym, jak również wskazała, że wierzyciel może skutecznie egzekwować objętą tytułem należność albowiem nie miał on wiadomości w chwili zawarcia umowy z dłużnikiem głównym (mężem powódki) zawarcia umowy majątkowej małżeńskiej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 27 listopada 1996 roku wydanym w sprawie o sygn. akt V GC 1360/96 z powództwa Fabryki (...) S.A. w B. przeciwko P. I., Sąd Rejonowy w Opolu zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 6909,29 zł z odsetkami ustawowymi, liczonymi od dnia 1 marca 1995 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1055,80 zł tytułem kosztów procesu (punkt I sentencji wyroku) a także nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności (pkt II sentencji wyroku).

Dnia 29 stycznia 1997 roku Sąd Rejonowy w Opolu nadał klauzulę wykonalności wyrokowi z dnia 27 listopada 1996 roku wydanym w sprawie o sygn. akt V GC 1360/96. Tytuł wykonawczy wydano pełnomocnikowi wierzyciela w osobie radcy prawnej.

Dowód:

- odpis wyroku z dnia 27 listopada 1996 roku z klauzulą wykonalności k. 36-36v,

Postanowieniem z dnia 4 października 2010 roku nadano klauzulę wykonalności wyrokowi z dnia 27 listopada 1996 roku wydanym w sprawie o sygn. akt V GC 1360/96 również przeciwko małżonce dłużnika P. K. I.. Klauzula została nadana z ograniczeniem odpowiedzialności K. I. do majątku objętego ustawową wspólnością majątkową.

Doręczony pełnomocnikowi wierzyciela tytuł wykonawczy, obejmujący sentencje obu orzeczeń, obejmował wyrok z dnia 27 listopada 1996 roku wraz z postanowieniem z dnia 4 października 2010 roku i uczynioną wzmianką o nadaniu klauzuli wykonalności w dniu 4 października 2010 roku a także wzmiankę o zgodności z oryginałem.

Dowód:

- odpis postanowienia z dnia 4 października 2010 roku z klauzulą wykonalności k. 58-58v,

Na podstawie tytułu wykonawczego obejmującego wyrok z dnia 27 listopada 1996 roku z klauzulą wykonalności z dnia 29 stycznia 1997 roku pierwsze postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikom prowadził Komornik Sądowy Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Szczecinie.

Drugie postępowanie prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie T. S. – pierwotnie pod sygnaturą KM 83/01, a następnie pod KM 31/09. Egzekucja prowadzona pod kolejną

sygnaturą KM 31/09 dotyczyła również małżonki dłużnika, a postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec bezskuteczności egzekucji dotyczyło obojga dłużników. W sprawie prowadzonej pod sygnaturą KM 31/19 wierzyciel uzyskał kwotę 1.586,19 zł.

Dowód:

- tytuł wykonawczy k. 56-56v,
- pisma i zarządzenia komornika k. 59-61,
- postanowienie komornika z dnia 16 marca 2012 r. k. 62

Wierzyciel zwrócił się do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Łódź-Widzew w Ł. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Komornik M. G. pismem z dnia 15 stycznia 2015 roku wezwał wierzyciela do uiszczenia zaliczki na wydatki, zaś postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2015 roku uznał się za niewłaściwego do prowadzenia sprawy i przekazał ją do dalszego prowadzenia Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym Szczecin-P. i Zachód - T. S., który prowadził egzekucję pod nową sygnaturą KM 1886/15.

Postanowieniem z dnia 2 października 2018 roku Komornik Sądowy T. S. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone pod sygnaturą KM 1886/15 względem K. I., zaś postanowieniem z dnia 19 października 2018 roku umorzył postępowanie również względem P. I..

Dowód:

- postanowienie komornika z dnia 16 marca 2012 r. k. 62,
- wezwanie do uiszczenia zaliczki z dnia 15 stycznia 2015 r. k. 63,
- postanowienie o przekazaniu sprawy z dnia 30 kwietnia 2015 r. k. 64,
- zarządzenie komornika T. S. z dnia 23 czerwca 2015 r. k. 65,
- postanowienie o umorzeniu z dnia 2 października 2018 r. k. 66,
- postanowienie o umorzeniu z dnia 19 października 2018 r. k. 67,

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie P. Z. pismem z dnia 27 lutego 2019 roku wezwał wierzyciela do uiszczenia zaliczki na wydatki, zawiadamiając o zajęciu rachunku bankowego K. I.. Postępowanie wszczęte zostało pod nową sygnaturą GKm 15/19

Dowód:

- pismo z dnia 27 lutego 2019 r. k. 68

P. I. prowadził działalność gospodarczą, którą zakończył w 1994 roku. Nie przyczyniał się w znacznym stopniu do utrzymania rodziny, którą poprzez zawarcie związku małżeńskiego, założył. Żona z dwojgiem dzieci były na utrzymaniu dziadków i rodzeństwa K. I., która nie wiedziała o prowadzonej przez męża działalności, ani nie uzyskiwała z tego tytułu żadnych środków finansowych. Ją, oraz jej dzieci utrzymywała jej rodzina.

Dowód:

- przesłuchanie powódki K. I. k. 91v,
- zeznania świadka P. I. k. 91,

W dniu 1 lutego 1996 roku K. I. i P. I. zawarli małżeńską umowę majątkową wyłączającą wspólność ustawową majątku nabytego przez oboje lub jednego z nich. O zawarciu umowy nie informowano kontrahenta (...) S.A. w B..

Dowód:

- wypis z aktu notarialnego k. 25
- przesłuchanie powódki K. I. k. 91v,
- zeznania świadka P. I. k. 91,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

W rozpoznawanej sprawie powódka domagała się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego - wyroku Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 27 listopada 1996 roku (sygn. akt V GC 1360/96), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności - podnosząc, że roszczenie objęte tym tytułem uległo przedawnieniu.

Okoliczności sporne pomiędzy stronami dotyczyły przedawnienia roszczenia objętego tytułem wykonawczym, niezasadności wszczęcia postępowania egzekucyjnego względem małżonki dłużnika, pomimo zawarcia małżeńskiej umowy majątkowej i odwołania się do art. 5 k.c. przez przyzmat nierównego przyczyniania się do powstania majątku wspólnego.

P. I., mąż powódki prowadził działalność gospodarczą, którą zakończył wiele lat temu. Z pozwaną łączyły go nieuregulowane zobowiązania pieniężne, które były przyczyną wszczynanych kolejno postępowań egzekucyjnych, z których to prowadzone pod sygnaturą GKm 15/19 dotyczyło zajęcia rachunków bankowych powódki.

Istotą powództwa opozycyjnego z art. 840 jest wykazanie, że sam tytuł wykonawczy nie odpowiada istotnemu i rzeczywistemu stanowi rzeczy. Powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności jednak nie prowadzi do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym lub natychmiast wykonalnym orzeczeniem sądowym, ma ono na celu pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, a nie podważenie treści orzeczenia sądowego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Przedmiotem sporu w sprawach z powództwa z art. 840 jest wykonalność tytułu wykonawczego. Zasadność roszczenia stwierdzonego orzeczeniem sądowym może być rozpatrywana tylko na podstawie zdarzeń, które nastąpiły po wydaniu orzeczenia sądowego, nie może więc być oparte na zarzutach poprzedzających wydanie tytułu egzekucyjnego. (Tak Ereciński – Lex komentarz do art. 840 k.p.c.)

Bezspornie wskazany tytuł egzekucyjny odpowiada prawu.

Niezasadność skierowania wobec niej egzekucji pomimo zawartej umowy małżeńskiej majątkowej powódka próbowała wykazać datą jej zawarcia – jeszcze przed wszczęciem pierwszego postępowania egzekucyjnego w 2001 roku, a także przed wydaniem przedmiotowego wyroku w stosunku do jej męża. Okoliczności te nie mają znaczenia z uwagi na fakt, że wierzyciel o umowie nie wiedział, co zeznała powódka. O ile umowa o wyłączeniu wspólności majątkowej małżeńskiej zawarta została w dniu 1 lutego 1996 roku (strony zawarły związek małżeński w dniu 22 sierpnia 1987 roku), to, mając na uwadze datę wymagalności roszczenia i datę zasądzenia odsetek, wiarygodność pozwanej spółki powstała przed zawarciem tej umowy. Zatem, jak wskazano w przytoczonym komentarzu, małżonek, który zawarł umowę majątkową małżeńską, będzie mógł się na nią powołać tylko w drodze powództwa przeciwegzekucyjnego, wykazując, że umowa małżeńska była skuteczna wobec wierzyciela. Możliwość powoływania się na umowę majątkową małżeńską przewiduje art. 471 k.r.o., stanowiąc, że małżonek może powoływać się względem innych osób na umowę majątkową małżeńską, gdy jej zawarcie oraz rodzaj były tym osobom wiadome. (tak T. E. – Lex). Tak również wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 kwietnia 1980 roku w sprawie III CZP 13/80.

Jak wynika z treści żądania i przytoczeń pozwu, podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości albo w części albo ograniczenia jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne.

Zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że w ramach podstawy określonej w przywołanej regulacji mieści się brak możliwości egzekwowania roszczenia objętego tytułem wykonawczym wskutek przedawnienia. Jednakże, jak wskazuje art. 840 § 1 pkt 2, w którym jest mowa o „zdarzeniu, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane”, ale dotyczy to tylko zdarzeń o charakterze materialnoprawnym i to tylko tych, które nastąpiły po powstaniu tytułu egzekucyjnego bądź po zamknięciu rozprawy. Niewątpliwie, upływ terminu przedawnienia będzie zdarzeniem o kluczowym znaczeniu prawnym, jednak w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie można oprzeć się na okoliczności, że brak jest zdarzenia przerywającego upływ terminu przedawnienia.

Powódka podniosła, że pozwana wszczęła egzekucję w dniu 25 września 2015 roku, a zatem po upływie terminu przedawnienia. Jej zdaniem, nawet gdyby uznać, że roszczenie główne nie uległo przedawnieniu, to z upływem 3 lat przedawnieniu uległy odsetki od należności głównej.

Zgodnie z treścią art. 117 § 1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia, przy czym zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

W myśl poprzedniego brzmienia przepisów dotyczących biegu przedawnienia określonych w m.in. art. 118 k.c. termin przedawnienia wynosił lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata, chyba, że przepis szczególny stanowi inaczej. Stosownie również do treści art. 125 § 1 k.c. roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z upływem lat dziesięciu chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.) i przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania sprawy lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przed wszczęciem mediacji, przedawnienie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 1 i 2 k.c.).

Na gruncie niniejszej sprawy rozstrzygnięcia wymagało, czy pozwana (wierzyciel z tytułu wykonawczego), przed upływem terminu przedawnienia, dokonała czynności - przed sądem lub komornikiem - przedsięwziętych bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia (art. 123 §1 k.c.), przerywając tym samym bieg tego terminu.

W ocenie Sądu roszczenie główne objęte tytułem wykonawczym - Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 27 listopada 1996 roku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nadaną w dniu 29 stycznia 1997 – nie uległo przedawnieniu i może być egzekwowane.

Czynności podjęte przez wierzyciela przerwały bieg przedawnienia roszczenia. Wyrok wydano w dniu 17 listopada 1996 roku, klauzulę wykonalności przeciwko pozwanemu nadano w dniu 29 stycznia 1997 roku, klauzula wykonalności

przeciwko małżonkowi (powódce) nadana została postanowieniem z dnia 4 października 2010 roku. Na podstawie tytułu wykonawczego prowadzono postępowanie egzekucyjne przez komornikiem J. W. w latach 1999 – 2001. Kolejne postępowanie prowadził komornik T. S. (Km 31/09 a wcześniej prowadzona pod sygnaturą Km 83/01), zatem kolejne postępowanie egzekucyjne wszczęto w 2001 roku. Po nadaniu klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi (powódce) postępowanie egzekucyjne Km 31/09 zostało rozszerzone w ten sposób, że toczyło się również przeciwko małżonce dłużnika. Przedmiotowe postępowanie egzekucyjne umorzono postanowieniem z dnia 16 marca 2012 roku, egzekucja była częściowo skuteczna. Kolejny wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego złożono w styczniu 2015 roku a prowadził je komornik przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi (Km 369/15), egzekucję przekazano do prowadzenia komornikowi T. S. a ten umorzył postępowanie egzekucyjne postanowieniem z dnia 19 października 2018 roku. Kolejne postępowanie egzekucyjne, którego dotyczy niniejsze postępowanie, wszczęto w miesiącu lutym 2019 roku. Stąd nie doszło do przedawnienia roszczenia.

W rozpoznawanej sprawie istniały wątpliwości kiedy klauzula wykonalności wyrokowi Sądu Rejonowego została rzeczywiście nadana. Zważyć bowiem należy, że na odpisie wyroku przedstawionym przez powódkę (k. 23) brak jest informacji dotyczącej klauzuli wykonalności, podczas gdy na tytule wykonawczym przedłożonym przez pozwaną widnieją adnotacje odnośnie wydanej klauzuli i informacji o egzekucji. Wątpliwości te rozstrzyga danie wiary przez Sąd odpisom przedłożonym przez pozwaną. Nie budzą wątpliwości Sądu treść zarządzenia (k. 56v), w którym wydano dyspozycję nadania klauzuli wykonalności albowiem zawiera ona wszelkie niezbędne jej elementy.

Powódka nie dysponując pełnoprawnym odpisem mogła zatem pozostawać w usprawiedliwionym przekonaniu, że od dnia wydania wyroku należy liczyć upływ dziesięcioletniego okresu przedawnienia dla roszczenia głównego. Jednakże, powódka mogła również celowo nie przedłożyć odpisu opatrzonego wcześniej nadaną klauzulą, a z tej przyczyny działanie powódki należało uznać za nieusprawiedliwione i niezaskługujące na ochronę, a jej żądanie o pozbawienie tytułu wykonawczego - z takiej ochrony korzystać nie powinno. Stąd również zarzut oparty na art. 5 k.c. nie znajduje uzasadnienia.

Odnosząc się do tego zarzutu w kontekście brzmienia art. 41 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego wskazać należy, że przed nadaniem klauzuli wykonalności orzeczeniu przeciwko małżonkowi dłużnika, zasadą była możliwość zaspokojenia z majątku wspólnego (do którego wchodzi wynagrodzenie za pracę małżonka – art. 31 § 1, § 2 pkt 1 kro), bez znaczenia miała zgoda drugiego małżonka na zaciągnięcie zobowiązania.

O ile § 3 przytoczonego przepisu wskazywał na możliwość ograniczenia egzekucji, to z uwagi na wskazaną wyżej niewiedzę wierzyciela o zawarciu umowy majątkowej małżeńskiej (i fakt zawarcia jej po powstaniu wierzytelności) wyłączenia te nie znajdują zastosowania, w tym naruszenie zasady współżycia społecznego. Co więcej, powódka nie wyjaśniła szerzej okoliczności braku przyczyniania się jej męża do utrzymania rodziny, nie podniosła takich okoliczności jak hulaszczy tryb życia, finansowanie przez jej męża wyłącznie własnych osobistych potrzeb. O ile powódka podnosi to, że jej mąż nie przyczyniał się do zaspokajania potrzeb rodziny, ten zeznał (karta 94), że w małym stopniu przyczyniał się do zaspokajania tych potrzeb. Z treści zeznań świadka i powódki wynika w zasadzie, że działalność gospodarcza P. I. nie była rentowna. Stąd zarzut naruszenia art. 5 k.c. nie jest zasadny.

Przede wszystkim należy jednak mieć na względzie, że pozwana podejmowała czynności bezpośrednio zmierzające do zaspokojenia roszczenia - systematycznie składała wnioski egzekucyjne.

Zdaniem Sądu należało zatem przyjąć, że wniosek egzekucyjny wierzyciela, poprzedzający egzekucję prowadzoną pod sygnaturą KM 83/01 był kolejną czynnością przerywającą bieg dziesięcioletniego terminu przedawnienia.

Żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego co do należności głównej stwierdzonej tym tytułem okazało się zatem bezzasadne i w tym zakresie powództwo należało oddalić.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, a także znajdujących się w aktach sprawy.

W punkcie I sentencji wyroku Sąd odrzucił pozew w zakresie żądania zwolnienia rachunków bankowych powódki, gdyż należy to do kognicji rzeczowej właściwego w sprawie komornika (art. 890 k.p.c.).

Z przedstawionych przyczyn Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę w treści art. 102 k.p.c. Sąd doszedł do przekonania, że w sprawie zachodzi szczególny przypadek o którym mowa w przytoczonym przepisie. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu według doktryny zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, lecz także dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony (komentarz do art. 102 k.p.c., Lex Wersja Elektroniczna T. Dementecki).

O ile sytuacja majątkowa pozwanej nie jest skrajnie zła, to jednak tytuł wykonawczy dotyczy działań jej męża, o których nie miała wiedzy. O ile okoliczność ta nie miała znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia żądana powódki zgodnie z jego treścią, to jednak zdaniem sądu ma znaczenia w kontekście jej obowiązku ponoszenia kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)